

MAATSCHAPPELIJK

Fitte vijftiger **Ab Hoogland** vertelt zijn eigenzinnige, indringende verhaal over zijn herstel van een herseninfarct.

LESS IS MORE

Op vrijdagochtend vroeg werd ik door het UWV gebeld. “Als u het goed vindt doen we het telefonisch af”. De arbeidsdeskundige refereerde naar de WIA-uitslag van de UWV-arts en zijn bevindingen na twee jaar in de Ziektewet. Ik had drie weken geleden een gesprek met de UWV-arts gehad omtrent mijn beperkingen en mogelijkheden. Het telefoontje overviel me wel een beetje, maar oké. Ik was op basis van mijn beperkingen veroorzaakt door mijn herseninfarct voor 80-100% afgekeurd, de hoogste schaal. Gezien mijn beperkingen heb ik volgens het UWV geen theoretische verdien capaciteit (!).

Ik moest even slikken. Een dubbel gevoel overviel mij. Fijn dat ik nu een financiële basis heb, maar wel vreemd om te horen dat ik niet of nauwelijks kan werken volgens het UWV. Met name omdat ik mijn hele leven heb gewerkt. Misschien voel ik me wel een beetje schuldig omdat ik wel ‘werk’ – vrijwilligerswerk weliswaar – al staat dat niet in verhouding qua complexiteit en aantal uren van mijn vorige jobs. Misschien houd ik me hiermee voor de gek want mijn oude werk zou ik niet meer kunnen doen. Alles kost meer energie, dubbeltaken zijn lastig, sta minder stabiel op mijn benen en werkdruk voel ik direct. Dosereren is het toverwoord.

Mijn rechterarm fungeert tegenwoordig als alarmbel. Hij wordt warmer als ik mezelf voorbij loop en bij druk of drukte van mijn omgeving. Mijn rechterkant – voornamelijk bil – daarentegen is toe aan zijn zoveelste fysio in de hoop ook na een half uur zonder pijn te lopen en weer te kunnen tennissen. Soms moet ik dingen afzeggen – niet altijd ongunstig hoor – of noodgedwongen inkorten. Mijn omgeving begrijpt de situatie niet altijd want als ik hen zie – veelal maar een paar uurtjes – ben ik nog steeds dezelfde energieke Ab. Maar ik blijf niet te lang, doe mijn dagelijkse beauty sleep en doseer mijn activiteiten. Soms is dat lastig, maar in the end who cares. Ik had ook voor mijn accident lak aan wat anderen denken. Anderen spreken van ‘de Jackpot’, maar zo voelt het niet. Gelukkig was mijn energieniveau voor mijn herseninfarct vrij hoog. Met de juiste dosering nu, ben ik nog best in staat om wat onbezonnen, baldadige frivole dingen te doen. Less is more wordt meer en meer – al dan niet gedwongen – mijn tweede natuur. Gelukkig leef ik niet op grote voet, heb ik geen dure kapper en geniet ik van kleine dingen.

Het UWV bedoelt mijn afkeuring vast niet kwaad, maar de beslissing moet toch even bezinken. Tegelijkertijd misschien ook een kans om mijn passie – schrijven – verder vorm te geven. Met het schrijversvak valt (nog) geen droog brood te verdienen ondanks de maandelijkse, veel geroemde, Brainpower-column in dit magazine. Een mini-baantje of als chauffeur bejaarden of gehandicapten rondrijden lijkt me ook een dankbare taak. Ik wil toch wat bijdragen of tenminste dat idee hebben. Maar baan of geen baan, het is fijn dat mensen je waarderen om wie je bent. Dat zal niet veranderen, maar het is – hoe dan ook – niet meer hetzelfde.

Ab+

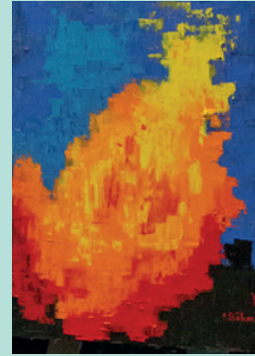
COLUMN

Hans Böhm

Freelance publicist

Brand!

Ik weet niet hoe het met u is maar wij hebben onze brandblusser al 27 jaar aan de muur hangen, nooit iets mee gedaan. Je schijnt 'm om het jaar te moeten checken en na enige jaren is de werking hoe dan ook verdwenen, hoe hard je ook schudt. Feitelijk is dat behoorlijk onverantwoordelijk maar omdat je het gevoel hebt dat brand altijd bij een ander plaatsvindt neem je brandveiligheid niet helemaal serieus. En je bent niet de enige. Bij branden in discotheken, cafés

en bejaardencentra is er zoveel meer schade en leed omdat de vluchtwegen dichtgeslibd zijn met kratten bier, dozen servetjes of rollators.

Ik werd me hier meer van bewust in de voorbereiding op een bijeenkomst van ASPO, dat staat voor Algemeen SchadePreventieOverleg. Het was ter viering van hun 25-jarig bestaan en zo'n 150 brandverzekeringsexperts van alle mogelijke maatschappijen waren eind september naar het Nationaal Militair Museum in Soest getogen. Er waren drie sprekers: Marjolein van Asselt (Hoogleraar Risk Governance en Raadslid van de Onderzoeksradaad voor Veiligheid), Ionica Smeets (Wiskundige en Hoogleraar Science en Communication aan de universiteit Leiden) en bovengetekende. Wij sloten mooi op elkaar aan want Marjolein nam de harde cijfers door, Ionica ging in op hoe je statistieken het beste kunt communiceren en ik deed een oproep aan de zaal harder op te treden tegen dat verkeerde gevoel over eigen veiligheid, wat kennelijk de mens eigen is.

Om mijn betoog te illustreren had ik tien branden als voorbeeld genomen om te laten zien hoe kleine mankementen kunnen leiden tot grote catastrofes. Voorbeeld: In het Engelse Buncefield gingen 20 olietanks in vlammen op, de drukgolf was op 45 kilometer afstand voelbaar. Schade aan mens en milieu was enorm en wordt geschat op zo'n vier miljard euro. De oorzaak: een schakelaar die de toevoer zou moeten stoppen was defect en het controlelampje op het switchboard ook. Daarom kwam er 300 ton olie te veel in de tank die overliep. De vraag is natuurlijk waarom zijn zulke belangrijke indicatoren defect? Waarom geen dagelijkse, wekelijkse, periodieke controle? Gezien de schade zou een extra rondje controle zich duizendvoudig terugbetalen.

De oorzaak bij veel branden is terug te voeren naar lullige besparingen op materiaal en werkzaamheden. Bijna altijd heeft de beveiligingsexpert anders geadviseerd en gewaarschuwd maar zijn positie is te laag in de hiërarchie. De wet helpt hem ook niet, een auto moet je verzekeren maar een gebouw niet. Als de klant de beveiligingen te duur vindt of de bijbehorende premie te hoog, gaat hij simpelweg naar een andere verzekeraar. Wekelijks brandt er een recyclingbedrijf af in Nederland want voor waardeloos materiaal gaat men geen dure Sprinklerinstallatie aanschaffen. Dat wij en het nageslacht voor de gevolgen – als het fout gaat – een veel hogere prijs betalen legt kennelijk weinig gewicht in de schaal voor beleidmakers. Ieder probleem met asbest wordt gelijk goed aangepakt want dat is wel beleid.

Vanuit milieustandpunt (overheid) zouden we ons beter moeten verdedigen tegen brand want vanuit de kostenkant (consument) is het altijd te duur (er kan ook niets gebeuren).